

Arrest

nr. 212 872 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat B. SOENEN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 13 april 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 31 mei 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 24 januari 2018 ging de commissaris-generaal over tot de intrekking van de beslissing van 30 november 2017.

1.4. De commissaris-generaal trof op 13 februari 2018 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan op 13 februari 2018 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een sjiitische Iraakse vrouw te zijn van Arabische origine, geboren op (...) te Zubeir, provincie Basra. U woonde met uw ouders, broers en zussen bij uw grootmoeder. Zes à zeven jaar geleden verhuisden uw ouders, zes broers en drie zussen. U bleef bij uw grootmoeder wonen omdat jullie aan elkaar gehecht waren. Ook uw oom langs vaderszijde, A.(...), zijn vrouw en vier kinderen woonden bij uw grootmoeder. In de schoolvakanties ging u bij uw ouders op bezoek. U studeerde biologie aan de universiteit van Yarmouk maar stopte na het tweede jaar wegens uw huwelijk.

Op 28 juli 2015 huwde u met uw neef, H.(...) K.(...) F.(...) die sedert 2013 in België woont. Nadat zijn vader, K.(...) F.(...) a.(...) S.(...) (OV (...)), in België erkend werd als vluchteling, kwam H.(...), samen met zijn moeder en zijn zussen, in 2013 via gezinshereniging naar België.

Na twee onsuccesvolle huwelijksaanvragen in 2014 ging uw vader uiteindelijk akkoord met jullie huwelijk mits één voorwaarde, i.c. H.(...) diende u binnen twee maanden na het huwelijk naar België over te brengen daar een getrouwde vrouw bij haar man moet wonen. H.(...) reisde voor het huwelijk naar Irak en keerde, na een verblijf van een maand, na jullie huwelijk terug naar België. H.(...) slaagde er echter niet in de gezinshereniging in orde te brengen. Ongeveer een jaar na jullie huwelijk, in augustus of september 2016, kon uw vader het niet meer verdragen dat u zonder echtgenoot woonde. U diende van het huis van uw grootmoeder naar het huis van uw vader te verhuizen zodat hij u beter in de gaten kon houden.

Uw vader en broers, voornamelijk H.(...) en M.(...), behandelden u in de laatste maanden van 2016 echter steeds slechter. U werd beledigd, geslagen en kreeg enkel de restjes van de gezinsmaaltijden te eten. Het werd immers aanzien als een schande dat u niet bij uw man woonde. Begin 2017 zette uw vader u onder druk om te scheiden van uw man en te hertrouwen. Hij had reeds een kandidaat, een vriend van hem, gevonden. Om tijd te winnen ging u in februari 2017 akkoord met een echtscheiding. U vroeg de toestemming om gedurende twee dagen naar uw grootmoeder te gaan om de kwestie met haar te bespreken. Uw vader stemde in en bracht u op 15 februari 2017 naar uw grootmoeder. In de vroege ochtend van 17 februari 2017 ontvluchtte u het huis van uw grootmoeder en trok u met uw documenten en gouden sieraden naar het huis van D.(...), uw tante langs vaderszijde, in de wijk Ghor Zubeir. Uw tante en haar man hadden begrip voor uw situatie en boden u een schuilplaats aan. Uw tante kreeg die dag telefoon van uw vader maar zij vertelde hem dat zij u niet had gezien. Een week later klopten uw vader en broers aan bij uw tante, u kon echter langs de achterdeur naar het huis van de burens vluchten. Uw vader meldde uw tante u te zullen vermoorden wanneer u zou gevonden worden.

Uiteindelijk contacteerde de man van uw tante een smokkelaar die een visum naar Frankrijk voor u wist te regelen. U verkocht, met behulp van uw tante, uw sieraden en ging op 20 maart 2017 naar de Franse ambassade te Bagdad om uw visum in orde te brengen. U verliet Irak op 12 april 2017 op legale wijze en reisde via de luchthaven van Basra en Turkije naar Parijs waar u de trein naar Brussel nam. U arriveerde op 13 april 2017 in België en verscheurde uw paspoort onmiddellijk uit schrik teruggestuurd te worden naar Irak. In diezelfde maand werd u zwanger van uw eerste kind. U diende echter pas op 31 mei 2017 een asielaanvraag in. Wegens reisziekte en de verandering van klimaat bleek het voor u immers onmogelijk eerder naar Brussel te komen om een asielaanvraag in te dienen.

Naar aanleiding van uw verdwijning kwam uw stam twee maanden na uw verdwijning een eerste keer samen. Recentelijk kwamen zij opnieuw samen. Op beide vergaderingen werd besloten u ter dood te veroordelen. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte met Nederlandstalige vertaling en documenten in verband met uw zwangerschap (doktersattest en zwangerschapsboekje). U legde ook kopieën neer van de eerste pagina van uw paspoort, de Belgische identiteitskaart van uw man en enkele huwelijksfoto's.

Op 1 december 2017 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 januari 2018 werd deze weigeringsbeslissing weer ingetrokken door de Commissaris-generaal en dit op grond van het verzoekschrift, ingediend door uw advocaat, d.d. 2 januari 2018. Uit het verzoekschrift bleek dat uw vader op 27 oktober 2017 een klacht indiende tegen uw schoonbroers wegens uw zogenaamde ontvoering. Op 21 november 2017 zouden familieleden van uw vader het huis van uw schoonbroers Ahmed en Mohamed beschoten hebben. Mohamed werd met een geweerkolf op het hoofd geslagen en werd gehospitaliseerd. Ahmed diende op zijn beurt een klacht in omwille van dit incident. De stammenvete is aldus volop gaande. U

vreest bovendien een terugkeer naar Irak omdat u niet gesteund door uw familie en schoonfamilie als alleenstaande vrouw met kind door het leven zou moeten gaan.

U legde in het kader van uw verzoekschrift kopieën van volgende documenten neer: een terdoodveroordeling door uw stam (d.d. 06/10/2017), een klacht van uw vader bij de onderzoeksrechter van al Zubeir aangaande uw zogenaamde ontvoering door uw schoonbroers (d.d. 27/10/2017), een klacht van uw schoonbroer Ahmed betreffende de aanval van uw familie op zijn huis (d.d. 21/11/2017), een medisch rapport van het al Zubeir ziekenhuis over de verwondingen van uw schoonbroer Mohamed (d.d. 21/11/2017), twee foto's van Mohamed in het ziekenhuis, een kaart met de afstand tussen het huis van uw tante in Ghor Zubeir en het huis van uw vader in Zubeir, een meteorologisch overzicht van de temperaturen in Basra en in Brussel in april 2017, een doktersattest d.d. 18/12/2017 dat bevestigt dat u op 24/04/2017 op consultatie ging, een attest van uw gynaecoloog dat uw bevalling gepland is op 12/01/2018 en een rapport en krantenartikel aangaande de algemene situatie van alleenstaande vrouwen in Irak.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.⁰ Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst bleven uw verklaringen erg oppervlakkig en overstegen zij nooit het algemene. U en uw man zouden voor jullie huwelijk een liefdesrelatie gehad hebben maar hierover bleef u erg vaag. Aanvankelijk plaatste u de relatie een jaar voor uw huwelijk en paste u dit later – nadat u erop gewezen werd dat uw man toen al in België woonde - aan naar 'vóór zijn vertrek naar België'. Concreter kon u dit niet duiden. Bovendien bleef de 'liefdesrelatie' beperkt tot een paar ontmoetingen wanneer hij bij jullie thuis op bezoek kwam. Jullie spraken nooit alleen af. U verklaarde enkel dat hij een paar keer bij jullie kwam en dat u zich op een bepaald moment tot hem aangetrokken voelde (CGVS, p. 7-8). Hoe het aldus tot een liefdesrelatie kwam, is niet duidelijk. Uw verklaringen dienaangaande zijn vaag en kunnen maar weinig overtuigen. Ook over de verschillende huwelijksaanzoeken bleef u uiterst algemeen. Zo kon u niet zeggen waarom uw vader de verzoeken aanvankelijk weigerde of hoe uw tante - de moeder van uw echtgenoot - hem uiteindelijk kon overtuigen. Dat jullie familie van elkaar zijn, is het enige argument dat u kon opnoemen (CGVS, p. 14 en 15). Ook wanneer u werd gevraagd waarom uw vader uiteindelijk akkoord ging, beperkte u zich tot uitspraken zoals: 'in het begin was hij tegen het huwelijk, op een gegeven moment ging hij akkoord' (CGVS, p. 14). U voorts gevraagd naar de inhoud van gesprekken met familieleden, i.c. moeder, zussen, tante of grootmoeder, en hun standpunten aangaande de huwelijksaanzoeken, de moeilijkheden met de gezinshereniging of de druk door uw vader, ontbrak iedere vorm van beleving, vermeed u keer op keer een concreet antwoord en bleef u steken in algemeenheden. Zo had uw moeder 'geen mening noch inspraak' over de huwelijksaanzoeken, adviseerde uw tante D.(...) "geduld uit te oefenen" wat betreft de gezinshereniging, 'stonden uw zussen aan uw kant maar konden zij niets doen' en 'reageerde uw grootmoeder zoals iedere moeder zou reageren die haar kind wil beschermen'. Over de ganse lijn ontbreken uw verklaringen elke vorm van diepgang, hetgeen ernstig doet twifelen aan uw oprechtheid.

Voorts blijkt uw verhaal heel wat onlogische elementen te bevatten. Zo is het in eerste instantie erg bevreemdend dat uw vader akkoord ging met uw huwelijk met H.(...). Indien uw vader werkelijk dermate veel belang zou hechten aan de conservatieve waarden en het feit dat een getrouwde vrouw bij haar man moet inwonen, is het immers zeer opmerkelijk dat hij zou toestaan u te laten trouwen met een man die duizenden kilometers van u vandaan woont. Daarenboven bestonden er geen garanties dat uw man voor een gezinshereniging zou kunnen zorgen en u, binnen de twee maanden, naar België zou kunnen overbrengen. U kon onvoldoende verduidelijken waarom uw vader alsnog akkoord ging om u en H.(...) te laten huwen (zie supra). In geval uw situatie daadwerkelijk uw familie dermate ten schande zou gebracht hebben, is het dan weer niet aannemelijk dat uw vader u een jaar lang als 'alleenstaande' vrouw bij uw grootmoeder zou hebben laten wonen. Uw vader kon in die tijd immers heel wat alternatieven gezocht hebben om zich van de schande te ontdoen en te proberen u naar België, bij uw man, te sturen. U hierop gewezen en gevraagd waarom uw vader u niet via een smokkelaar naar België probeerde te krijgen, meende u dat uw vader zoiets niet van plan was gezien dit de verantwoordelijkheid is van uw echtgenoot (CGVS, p. 22). Dat uw vader de moeite niet wilde doen om deze verantwoordelijkheid op zich te nemen, om zo verlost te worden van de schande die u op de familienaam bracht, rijmt allerminst met de ernst van de door u beschreven vernederingen, beledigingen

en slagen die u kreeg omdat u de familie schande toebracht. Zelfs al zou uw vader werkelijk van mening zijn dat u sinds uw huwelijk onder de verantwoordelijkheid valt van uw schoonfamilie, lijkt het door u beschreven gedrag van uw vader onlogisch. Zo blijkt uit uw verklaringen niet dat uw vader ooit toenadering heeft gezocht tot de twee broers van uw man, beiden wonende te Zubeir, dichtbij uw grootmoeder. Indien uw vader werkelijk een groot probleem had met het feit dat u niet bij uw man woonde en hij van mening was dat uw schoonfamilie voor u verantwoordelijk is, kan men nochtans veronderstellen dat uw vader minstens een poging zou hebben ondernomen om tot een, eventueel tijdelijke, overeenkomst te komen met uw schoonbroers, zodoende de schande op te heven en de geruchtenmolen over uw familie te stoppen. Dat u ook zelf nooit zou hebben aangeklopt bij uw schoonbroers in de hoop te kunnen ontkomen aan de vermeende ernstige vernederingen en beledigingen van uw vader is evenzeer bevreemdend (CGVS, p. 21).

Het is voorts verbijsterend dat u uw vader zou ontvluchten door bij uw tante, de zus van uw vader, onder te duiken en er daarenboven twee maanden verbleef. Ook al zou uw tante ver van uw vader wonen (CGVS, p. 20), onderduiken bij een familielid is toch een groot risico en doet toch vragen rijzen bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging. Dat u niemand anders in Irak zou hebben om naartoe te vluchten (CGVS, p. 20), is een weinig overtuigend argument. Zo had u in het verleden onder meer de vrijheid gekregen te gaan studeren aan de universiteit. Er kan aldus vermoed worden dat u, toch in geval van uiterste nood, kennissen zou hebben die u kon contacteren. U bleef bovendien twee maanden lang bij uw tante ondergedoken hetgeen, gezien uw vrees door uw vader vermoord te worden, allerminst aannemelijk is. Zelfs nadat uw vader u een week na uw verdwijning bij uw tante kwam zoeken en haar vertelde dat hij u zou vermoorden in geval hij u zou terugvinden (CGVS, p. 14), bleef u bij uw tante wonen. Bovendien verklaarde u zelf dat er heel veel stamgenoten en familieleden in Basra wonen. De kans dat u gezien zou worden door een kennis van uw vader was dan ook erg groot. Toch waagde u zich meerdere malen buitenshuis bij uw tante. Zo vluchtte u naar de burens wanneer uw vader langskwam (CGVS, p. 14) - en waren de burens aldus op de hoogte van uw locatie - en reisde u heen en terug naar de Franse ambassade in Bagdad om uw visum in orde te brengen (CGVS, p. 25). Dit gedrag lijkt geenszins te stroken met de bewering dat u in Zubeir gezocht zou worden door uw familie.

U legde een kaart voor waarop de afstand tussen het huis van uw tante en het huis van uw vader wordt aangeduid, met name 40 km. Echter, het feit dat het huis van uw tante 40 km verwijderd is van het huis van uw vader doet geenszins afbreuk aan bovenstaande opmerkingen.

Verder is het ook zeer bevreemdend dat uw vader, zodanig conservatief dat hij u sloeg, beledigde en bedreigde omdat u niet bij uw echtgenoot woonde, van u eiste te scheiden. De Iraakse context indachtig, krijgen gescheiden vrouwen immers nog steeds een groot stigma opgekleefd (zie informatie blauwe map: COI Focus Irak: Femmes divorcées). Het lijkt dan ook niet logisch dat uw vader zou overgaan tot een echtscheiding. Volgens uw vader werd de familie immers reeds ten schande gebracht door de vele roddels van de buurtbewoners ten gevolge het feit dat u zonder echtgenoot woonde (CGVS, p. 17). Uw situatie was in zijn ogen onaanvaardbaar (CGVS, p. 17). De roddels en de bijhorende schande naar aanleiding van een echtscheiding zouden uiteraard alleen maar verhogen. U verklaarde ook zelf dat een echtscheiding door de Iraakse gemeenschap gezien wordt als een schande. Toch zou uw scheiding in de ogen van uw vader geen probleem geweest zijn omdat u onmiddellijk met een andere man zou huwen. Zo had uw vader al een kandidaat klaar (CGVS, p. 21-22). Gepolst wat de buurtbewoners ervan zouden vinden dat u onmiddellijk na uw echtscheiding met een andere man zou trouwen, meende u andermaal dat dit de normale gang van zaken is en dat het 'niet samenwonen met uw echtgenoot' het échte probleem vormt (CGVS, p. 22). Dat u, alsook uw vader, dermate veel belang hechten aan de schande die samengaat met het niet samenwonen met uw man maar anderzijds zo lichtzinnig zouden doen over een echtscheiding, is weinig geloofwaardig in de Iraakse context. Wat uw toekomstige tweede echtgenoot er overigens van vond met een gescheiden vrouw te trouwen, kon u verder niet toelichten. U vermoedde enkel dat hij het niet erg zal gevonden hebben gezien hij akkoord ging met het huwelijk (CGVS, p. 22).

Vervolgens zou uw stam tweemaal bijeengeroepen zijn en u tweemaal - de eerste keer in april 2017 en de tweede keer na uw aankomst in België - ter dood veroordeeld hebben. Het is echter zeer bevreemdend dat u dit pas voor het eerst aanhaalde wanneer u op het einde van het gehoor op het CGVS naar de eventuele betrokkenheid van uw stam werd gevraagd (CGVS, p. 22-23). U verklaarde daarenboven aan het begin van het gehoor, wanneer u werd gevraagd naar documenten die uw asielaanvraag konden staven, dat u geen echte problemen heeft gehad en dat u door niemand werd bedreigd (CGVS, p. 3). Uiteraard is dit een vreemde uitspraak voor iemand die door haar stam ter dood veroordeeld werd. Gepeild waarom u nooit eerder de terdoodveroordeling door de stam heeft aangehaald, wees u erop dat de straf nooit op papier werd gezet maar enkel verbaal werd geuit (CGVS, p. 24). Uiteraard vormt dit geen geldig excuus om deze terdoodveroordelingen niet direct te

vermelden doch wel pas wanneer u expliciet naar de eventuele betrokkenheid van de stam werd gevraagd. Zo kon u ook voor de problemen dewelke u wél aanhaalde, i.c. de beledigingen en bedreigingen door uw vader, geen tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen, hetgeen u er nochtans niet van weerhield deze feiten te vermelden. Het is dan ook niet logisch dat u zou beslissen de terdoodveroordeling door uw stam te verzwijgen, enkel en alleen omdat u daarvan geen bewijzen kon voorleggen.

Hoewel u tijdens het gehoor op het CGVS geen weet had van opgestelde documenten legde u op 2 januari 2018, in het kader van uw verzoekschrift, alsnog documenten neer. Uw echtgenoot ontving na datum van de beslissing van het CGVS, d.d. 30/11/2017, immers per mail documenten van zijn broer Ahmed, i.c. een terdoodveroordeling uitgesproken op een stammenvergadering, d.d. 06/10/2017, een klacht van uw vader bij de onderzoeksrechter van al Zubeir aangaande de zogenaamde ontvoering van u door uw schoonbroers (d.d. 27/10/2017), een klacht van uw schoonbroer Ahmed betreffende de aanval van uw familie op zijn huis (d.d. 21/11/2017), een medisch rapport van het al Zubeir ziekenhuis over de verwondingen van uw schoonbroer Mohamed (d.d. 21/11/2017) en twee foto's van Mohamed in het ziekenhuis. Vooreerst hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat alle mogelijke Iraakse documenten op eenvoudige wijze kunnen worden nagemaakt en gekocht. De waarde van Iraakse documenten is dan ook zeer relatief. Voorts betreft de documenten in kwestie prints van via mail verstuurd stukken. Gezien het gemakkelijk te vervalsen karakter van dergelijke stukken, is de bewijswaarde quasi nihil. Wat betreft de klacht die uw vader indiende tegen uw schoonbroers en de klacht van Ahmed tegen uw familie, dient voorts te worden gesteld dat een politieaangifte slechts een weergave is van iemands verklaringen bij de politie. Dat de aangehaalde, en in de aangifte weergegeven, feiten zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan kan uit dit document op geen enkele manier worden afgeleid. Het medisch rapport en de foto's van uw schoonbroer Mohamed kunnen verder evenmin uw verklaringen staven. Immers, hoewel het rapport de verwondingen van Mohamed beschrijft, kan uit het rapport niet worden afgeleid wat de precieze omstandigheden zijn waaronder Mohamed deze verwondingen opliep. De verwondingen, zichtbaar op de foto's, bevestigen enkel dat Mohamed gewond raakte, niets meer en niets minder. De voorgelegde stukken kunnen aldus geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw relaas.

Wat er ook van zij, u woont momenteel in België bij uw man, hetgeen uw vader altijd gewild heeft. U wil echter niet aan uw vader vertellen dat u nu in België bent bij uw echtgenoot omdat u meent dat dit voor problemen voor uw schoonfamilie zou zorgen en de situatie enkel erger zou maken. U kon dit vermoeden echter geenszins staven. Zo kon u niet vertellen waarom de situatie zou verergeren of wat voor problemen uw schoonfamilie zou krijgen in geval uw vader zou weten dat u zich in België bevindt (CGVS, p. 24).

Ook volgende bedenkingen doen bijkomend vragen rijzen bij uw beweerde vrees voor vervolging. Zo is het erg bedenkelijk dat u uw echtgenoot niet op de hoogte zou geweest zijn van uw komst naar België noch van het feit dat u uw paspoort, onmiddellijk bij aankomst in België, nog voor u uw man belde, verscheurd zou hebben. Zo beweerde u dat u uw man eenmaal vanuit Irak zou hebben verteld dat u naar België plande te komen. Gezien hij u niet geloofde, haalde u het verder niet meer aan. U zou dan op eigen houtje tot in Brussel zijn geraakt, waar u uw man uit het niets opbelde. Hoewel hij u nog steeds niet geloofde, kwam hij u toch ophalen in het station (CGVS, p. 25). Dat u als vrouw alleen een vliegticket en visum zou regelen en de reis naar België zou wagen, dit alles zonder medeweten van uw man, is weinig aannemelijk. U kende immers uw exacte aankomstuur in Parijs. Dat u uw man daarvan niet zou hebben geïnformeerd zodat hij u kon komen opwachten, is bijzonder vreemd, temeer daar u zelf verklaarde dat u na uw aankomst in Parijs niet wist wat te doen – het was immers uw eerste reis – en daar een tijdje zat te wachten tot een Arabische vrouw u naar het station bracht (CGVS p. 26). Logischerwijs kan toch verondersteld worden dat u direct uw man zou contacteren. Dat u dit niet deed is eens zo bevreemdend gezien u uw land nét ontvluchtte omdat u bij uw man wilde zijn. Ook het feit dat u uw paspoort verscheurde, is weinig aannemelijk. U zou dit gedaan hebben in het station van Brussel, nog voor u uw echtgenoot opbelde (CGVS, p. 25). Dat dit het eerste zou zijn waar u aan dacht, is toch opmerkelijk. Dit alles doet het vermoeden ontstaan dat u uw vertrek uit Irak en reis naar België niet zo geheim was als u wil laten uitschijnen.

Tot slot besloot u pas anderhalve maand na uw aankomst in België een asielaanvraag in te dienen. Dit is toch opmerkelijk voor iemand die haar land ontvluchtte uit vrees vermoord te worden door haar familie

en stam. U verklaarde dat reisziekte u ervan weerhield naar Brussel te komen en een asielaanvraag in te dienen. Echter, gevraagd naar uw symptomen, geraakte u niet verder dan dat u een verkoudheid en een bleek gezicht had door de weersverandering (CGVS, p. 27). De ernst van deze symptomen lijkt allesbehalve op te wegen tegen uw vrees voor uw leven en het belang van een asielaanvraag. Bovendien werd u in België opgevangen door uw echtgenoot en schoonfamilie. Vermits uw schoonvader de asielpcedure doorlopen heeft, mag verondersteld worden dat hij u inlichtte over de asielpcedure en het belang van een tijdige asielaanvraag. Kan daaraan worden toegevoegd dat u geen medische documenten voorlegde die de ernst van uw ziekte op het moment van uw aankomst in België zouden kunnen staven.

Ter staving van het feit dat u ziek was op het moment dat u in België aankwam, legde u een meteorologisch overzicht voor van het temperatuurverschil in Basra en Brussel op het moment dat u naar België kwam. Voorts legde u ook een doktersattest voor waarin wordt bevestigd dat u op 24 april 2017 op consultatie ging. Echter, dat u ziek werd van de reis of het temperatuurverschil kan worden aangenomen. Wel wordt de ernst van uw symptomen in vraag gesteld, zeker in relatie tot de gegronde vrees die u stelt te koesteren voor uw eigen familie. Daarenboven stelt het doktersattest enkel dat u op consultatie ging, niet meer niet minder. Er kan aldus niet uit opgemaakt worden dat u omwille van ernstige redenen belemmerd werd een eerder dan 31 mei 2017 asielaanvraag in te dienen.

Dat een terugkeer naar Irak voor u als alleenstaande vrouw met kind onmogelijk zou zijn omdat u niet op de steun van uw familie of schoonfamilie zou kunnen rekenen, zoals u in het verzoekschrift aanhaalde, kon u niet hardmaken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u helemaal niet alleenstaand maar gehuwd bent met een Iraakse man. Uw echtgenoot beschikt eveneens over de Iraakse nationaliteit en er zijn geen redenen waarom uw man niet samen met u en jullie kind naar Irak zou kunnen terugkeren. Ten tweede kan verwezen worden naar bovenstaande appreciatie waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u niet zou worden gesteund door uw familie in geval van terugkeer. Uit niets blijkt voorts dat u ook niet zou worden gesteund door uw schoonfamilie. Uw schoonbroer Ahmed zou uw echtgenoot immers alle nodige documenten voor uw asielaanvraag opgestuurd hebben. Daaruit blijkt geenszins dat zij u niet zouden willen opvangen. Ter staving van uw zwangerschap legde u volgens het verzoekschrift een attest voor van uw gynaecoloog met de uitgerekende bevallingsdatum, echter, het document kon niet worden teruggevonden in uw dossier. Hoe dan ook, uw zwangerschap en de geboorte van uw kind wordt geenszins betwist. Het weigert evenwel niets aan het geheel van voorgaande bevindingen. U legde tevens nog een algemeen rapport en een krantenartikel betreffende de situatie van alleenstaande vrouwen in Irak voor. Zoals reeds aangehaald houdt uw stelling dat u een alleenstaande vrouw bent geen steek. De voorgelegde stukken zijn in casu dan ook niet relevant.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS en het geheel van bovengenoemde elementen dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de

Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende militieën liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. . Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Basra onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Basra militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Basra niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Basra niet naar Basra kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Dat u hier bij uw man wil blijven, mede gezien u ondertussen bevallen bent van jullie kindje, kan worden aangenomen doch dit wijzigt echter niets aan voorgaande bevindingen en volstaat geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de documenten die hierboven nog niet werden besproken, kan het volgende nog worden toegevoegd. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en kopie van de eerste pagina van uw paspoort bevestigen echter enkel uw identiteit en herkomst, dewelke niet in twijfel worden getrokken. Uw huwelijksakte (en vertaling), de identiteitskaart van uw echtgenoot, de documenten in verband met uw zwangerschap (doktersattest en zwangerschapsboekje) en de huwelijksfoto's betreffen enkel uw gezinssituatie maar spreken zich verder niet uit over uw asielaanvraag. Zij konden uw twijfelachtige verklaringen dan ook niet versterken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster beweert dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden en citeert daarbij artikel 48/5, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Voorts gaat verzoekster in haar middel in op de verschillende overwegingen van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de vaagheid van haar verklaringen over haar relatie, haar huwelijk en de visie van haar familieleden verduidelijkt verzoekster dat zij een relatie had met haar huidige echtgenoot toen deze nog in Irak was, maar dat deze relatie met haar neef een verboden relatie was omdat deze aan het huwelijk voorafging en dat de relatie pas na het huwelijk officieel werd. In de beslissing, zo stelt verzoekster, wordt gesteld dat zij niet kon duiden waarom haar vader de initiële huwelijksaanvragen weigerde, terwijl verzoekster had aangegeven dat haar vader de aanvragen weigerde omdat haar partner geen vast werk had. Door de conservatieve houding van haar vader besprak deze de redenen voor zijn weigering niet in detail met haar, zo gaat verzoekster verder, en zij stipt aan dat zij bij haar grootmoeder woonde en enkel in de schoolvakanties naar haar ouders ging. In haar middel benadrukt verzoekster dat haar vader wel akkoord ging op voorwaarde dat zij haar man in België zou vervoegen.

Naar aanleiding van de vaststelling dat haar verklaringen over de gesprekken met andere familieleden vaag blijven, verduidelijkt verzoekster dat het niet ging om een gezin waarin alles openlijk werd besproken en dat zij geen goede band had met haar familie, waardoor zij haar situatie niet met iedereen besproken had. Verzoekster brengt een aantal van haar verklaringen in herinnering en stelt dat het onredelijk is om hierin kwade trouw te zoeken.

Wat de houding van haar vader betreft naar aanleiding van de echtscheiding en het gedwongen huwelijk stelt verzoekster dat het niet zomaar om een echtscheiding ging. Verzoekster stelt dat niet alleen de echtscheiding in Irak een schande is, maar ook het feit dat een getrouwde vrouw niet bij haar man woont. Verzoekster zet uiteen dat haar vader er geen vertrouwen meer in had dat zij haar echtgenoot zou kunnen vervoegen in België en dat er ook financiële motieven een rol hebben gespeeld omdat het regelen van een smokkelaar veel geld kost. Daarom, zo beweert verzoekster, besloot de vader van verzoekster om haar te laten scheiden van haar man en haar uit te huwelijken als straf voor de schande die zij de familie en de stam toebrengt. Uit een rapport dat verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat een gedwongen huwelijk als straf wordt gebruikt voor vrouwen die hun familie schande toebrengen. Er zit dus volgens verzoekster wel degelijk een logica achter de beslissing van haar vader om zijn dochter te laten scheiden en onmiddellijk te laten hertrouwen.

Verzoekster beweert dat zij de terdoodveroordeling door haar stam nooit eerder had vermeld omdat zij hiervoor geen bewijs had. Zij wijst erop dat zij in detail kon aangeven hoe een stamvergadering verloopt, dat de stam tweemaal bijeenkwam, dat A. A. het stamhoofd is en waarom zij ter dood werd veroordeeld. Verzoekster stelt dat zij later via haar schoonbroer de stukken betreffende haar terdoodveroordeling, dat zij ook als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, voorlegde en dat dit document van 6 oktober 2017 haar verklaringen ondersteunt. Uit het stuk blijkt, zo stelt verzoekster, dat zij door de stam vogelvrij verklaard is en dat haar echtgenoot verantwoordelijk wordt geacht voor het gedrag van verzoekster. Verzoekster hekelt de dubbelzinnige houding van het Commissariaat-generaal waarbij, indien er geen documenten zijn, wordt gesteld dat er geen begin van bewijs voorligt, en indien er wel documenten worden neergelegd, wordt gesteld dat deze onbetrouwbaar zijn. Tenslotte stelt verzoekster dat haar verklaringen over de terdoodveroordeling overeenstemt met de informatie van UNHCR, die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, over tribale conflicten in Irak.

Via haar schoonbroer, zo vervolgt verzoekster, heeft zij bijkomende informatie verkregen over het stammenconflict. Zij legt stukken neer betreffende een klacht van haar vader bij de onderzoeksrechter van 27 oktober 2017 waarbij de echtgenoot van verzoekster wordt beschuldigd van de ontvoering van zijn dochter. De klacht is naar het oordeel van verzoekster in overeenstemming met haar verklaringen. Ook wat de zoektocht bij de familieleden betreft, stelt verzoekster dat het stuk strookt met haar verklaringen. Zij brengt in herinnering dat zij onderdook bij haar tante, van wie ze wist dat deze haar medewerking zou verlenen, waardoor het niet onaannemelijk is dat haar vader haar gedurende twee maanden niet kon vinden.

Op de vraag of verzoekster niet aan haar vader kon laten weten dat zij in België bij haar echtgenoot verbleef, zoals haar vader oorspronkelijk wenste, stelt zij dat haar vader van mening veranderde omdat de gezinshereniging mislukte en haar met de dood bedreigde. Aangezien verzoekster niet wilde dat haar schoonfamilie problemen ondervond, besloot zij om dit niet mee te delen. Volgens verzoekster blijkt uit de stukken die zij via haar schoonbroer verkreeg dat haar vrees werkelijkheid is geworden en dat zij vogelvrij is verklaard en de familieleden van haar broer werden aangevallen. Wat die aanval

betreft, voegt verzoekster aan haar verzoekschrift een aantal bewijsstukken toe, met name een klacht, een medisch rapport en twee foto's. Volgens verzoekster blijkt uit deze stukken dat haar familie haar schoonfamilie viseert en dat dit aanleiding heeft gegeven tot een gebroken arm bij haar schoonbroer. Uit dit alles blijkt, zo meent verzoekster, dat de commissaris-generaal ten onrechte twijfelt aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Zij benadrukt dat zij wel degelijk vogelvrij verklaard werd, dat zij vrees dood te worden door haar vader en dat er een conflict bestaat met haar schoonfamilie. Verzoekster kan, zo vervolgt zij, onmogelijk akkoord gaan met de beoordeling van de neergelegde stukken en herhaalt dat de commissaris-generaal een dubbelzinnige houding aanneemt ten aanzien van de neergelegde stukken. Verzoekster stipt aan dat het onmogelijk is om bij de politie originele documenten te verkrijgen en het dus logischerwijs steeds om kopieën gaat, waardoor, indien de redenering van de commissaris-generaal wordt gevolgd, geen enkel document van de politie uit Irak als bewijs kan worden gebruikt.

Vervolgens wijst verzoekster op de chronologie van de stukken, met name dat er door de vader van verzoekster een klacht werd neergelegd op 27 oktober 2017 en dat door de schoonbroer op 21 november 2017 een klacht werd neergelegd. Verzoekster vraagt zich af in welke andere omstandigheden haar schoonbroer op deze manier gewond zou kunnen geraken. Verzoekster betreurt dat zij met betrekking tot deze nieuwe documenten niet werd gehoord, hetgeen perfect mogelijk was omdat de eerste beslissing werd ingetrokken. Verzoekster is van oordeel dat zij minstens een begin van bewijs heeft voorgelegd ter staving van haar asielrelaas.

Betreffende haar laattijdige asielaanvraag, anderhalve maand na haar aankomst in België, wordt door de commissaris-generaal opgemerkt dat er geen medische documenten voorliggen die de ernst van verzoeksters ziekte op het ogenblik van haar aankomst in België staven. Verzoekster verduidelijkt dat zij door de plotse klimaatsverandering, omdat het in België veel kouder is dan in Basra, ziek was geworden en moest bekomen van haar eerste vliegreis en de stress van haar vlucht. Verzoekster legt als bijlage bij haar verzoekschrift een attest neer van Dr. A. Q. van 18 december 2017, waaruit blijkt dat zij op 24 april 2017 op consultatie kwam voor medische problemen. Volgens verzoekster doet het feit dat zij slechts anderhalve maand na haar aankomst in België asiel aanvraag geen afbreuk aan haar vrees voor vervolging door haar familie.

In een besluit herhaalt verzoekster haar asielmotieven en stelt zij dat haar verklaringen bezwaarlijk als oppervlakkig en weinig doorleefd kunnen worden beschouwd en dat zij eengerelateerd geweld vreest.

Betreffende de subsidiaire bescherming meent verzoekster dat zij niet akkoord is met het standpunt van de commissaris-generaal waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, tegelijk worden afgewezen. Hierbij verwijst verzoekster naar een arrest van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waaruit zij besluit dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke kenmerken als alleenstaande vrouw in een uiterst kwetsbare positie omdat zij niet kan terugvallen op haar familie, noch op haar schoonfamilie, en dat zij recent bevallen is van een dochter. Tegen het argument van de commissaris-generaal dat verzoekster omwille van haar huwelijk niet als alleenstaande kan worden beschouwd, brengt verzoekster in dat haar echtgenoot niet naar Irak kan terugkeren omdat diens vader als vluchteling werd erkend in België en dat op haar echtgenoot het principe van eenheid van gezin van toepassing is en hij dezelfde bescherming geniet als zijn vader. Verzoekster is van mening dat het refoulementverbod zou worden geschonden en stelt dat niet werd onderzocht of haar echtgenoot in Irak geen problemen zou krijgen. Verder beweert verzoekster dat haar echtgenoot thans verwesterd is, dat zij een jonge dochter heeft en dat zij niet terecht kan bij haar familie of schoonfamilie.

Verzoekster staaft haar betoog door te verwijzen naar informatie die zij als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt waaruit blijkt dat gescheiden vrouwen in een moeilijke maatschappelijke positie terecht komen en dat vrouwen slechts beperkte toegang hebben tot de arbeidsmarkt en een hoog risico lopen om (seksueel) te worden uitgebuit. Deze informatie wordt volgens verzoekster bevestigd door de 'COI Focus Irak, Femmes divorcées' die bij het administratief dossier werd gevoegd. Verzoekster meent dat er bijgevolg sprake is van een schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht omdat bij de beoordeling geen rekening werd gehouden met deze elementen.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wenst verzoekster te wijzen op de recente veiligheidsincidenten in zuid-Irak die wordt toegelicht in een rapport van februari 2018 op de website www.iraqafteroccupation.com, waaruit

blijkt dat de overheid de steun van het leger heeft gevraagd. Volgens verzoekster was het aantal incidenten zeker niet miniem en bestaat er een risico op blind geweld. In dit verband verwijst verzoekster opnieuw naar het arrest van de algemene vergadering van de Raad waarin de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt aangehaald en wordt gesteld dat bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden met de verhoogde kwetsbaarheid en de socio-economische situatie van verzoekster als alleenstaande vrouw in de Iraakse maatschappij. Volgens verzoekster werd door de commissaris-generaal enkel besloten dat er in Basra geen sprake is van een bijzondere situatie, maar werd geen rekening gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Verzoekster is bijgevolg van oordeel dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een rapport toe van *Minority Rights Group International* en *Ceasefire Centre for Civilian Rights*, "The lost women of Iraq" van november 2015, het stuk betreffende de terdoodveroordeling door haar stam van 6 oktober 2017, het document van UNHCR betreffende *Tribal Conflict Resolution in Iraq* van 15 januari 2018, het stuk houdende de klacht van verzoeksters vader bij de onderzoeksrechter van al Zubeir, een uitprint van google-maps, het stuk houdende de klacht van verzoeksters schoonbroer A. K. F. bij de onderzoeksrechter van al Zubeir van 21 november 2017, een medisch getuigschrift van het algemeen ziekenhuis in al Zubeir over de verwondingen van M. K. F., 2 foto's van M. K. F. in het ziekenhuis, een stuk van *Accuweather* betreffende de temperatuur in Brussel en Basra in april 2017, een getuigschrift van dr. A. Q., een attest betreffende de voorziene bevalling op 12 januari 2018, een kopie van het identiteitsbewijs van de dochter van verzoekster, een document van de *Wereldbank* betreffende "labour force participation" van vrouwen in Irak en een persbericht van *Reuters* van S. B. "Iraqi widows, mothers and girls face heightened risks in displaced camps" van 7 april 2016 (Verzoekschrift, bijlagen 3-16).

2.2.2. In een aanvullende nota van 24 juli 2018 legt verzoekster een uitprint neer van een bedreiging via WhatsApp vanwege een onbekend nummer op 25 juni 2018, een uitprint van een WhatsApp-gesprek met haar tante van 25 juni 2018, een WhatsApp-gesprek betreffende het identiteits- en nationaliteitsbewijs van de tante, een kopie van het nationaliteitsbewijs van de tante van verzoekster en een arrest van de Raad van 18 juni 2018 met nr. 208 969 (Aanvullende nota verzoekster, bijlagen 17-21).

2.2.3. Middels een aanvullende nota van 17 juli 2018 maakt de commissaris-generaal de 'COI Focus Irak betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak' van 20 februari 2018 over (Aanvullende nota CGVS, bijlage 1).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat verzoeksters verklaringen erg oppervlakkig waren en nooit het algemene overstegen. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekster erg vaag bleef over de liefdesrelatie met haar echtgenoot die aan haar huwelijk voorafging en over de verschillende huwelijksaanzoeken. Verzoekster bleek niet te kunnen verhelderen waarom haar vader de aanzoeken

weigerde of hoe haar schoonmoeder hem uiteindelijk kon overtuigen. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeksters verklaringen over de standpunten met betrekking tot de huwelijksaanzoeken en de moeilijkheden waarmee de gezinshereniging gepaard ging, weinig diepgang vertoonden, hetgeen ernstig doet twifelen aan de oprechtheid van verzoekster.

Vervolgens wordt in de beslissing gewezen op een aantal onlogische elementen in verzoeksters verhaal. Zo acht de commissaris-generaal het erg bevreemdend dat haar vader akkoord ging met het huwelijk met H. Indien verzoeksters vader immers werkelijk veel belang zou hechten aan de conservatieve waarden en het feit dat een gehuwde vrouw bij haar echtgenoot moet inwonen, is het opmerkelijk dat hij zou instemmen met het huwelijk van zijn dochter met een man die duizenden kilometers ver woont. Er bestonden immers, zo stipt de commissaris-generaal aan, geen garanties dat haar echtgenoot voor een gezinshereniging zou kunnen zorgen. Indien de situatie werkelijk de familie te schande zou hebben gebracht, is het evenmin aannemelijk dat haar vader haar een jaar lang als 'alleenstaande' bij haar grootmoeder zou hebben laten wonen zonder een alternatief te zoeken om verzoekster bij haar man te brengen. De commissaris-generaal is van oordeel dat, indien de vader van verzoekster een groot probleem had met het feit dat verzoekster niet bij haar echtgenoot verbleef en dat dit de verantwoordelijkheid is van de schoonfamilie, men kan veronderstellen dat verzoeksters vader pogingen zou ondernemen om een overeenkomst te bereiken met deze familie om de schande en de geruchtenmolen te stoppen.

De commissaris-generaal acht het ook verbijsterend dat verzoekster haar vader zou ontvluchten door bij haar tante onder te duiken. Indien zij werkelijk zou vrezen dat haar vader haar zou vermoorden, vormt het onderduiken bij haar tante een groot risico omdat er in Basra vele stamgenoten en familieleden wonen. Zo bleek dat de burens van de tante op de hoogte waren van haar locatie en reisde zij heen en terug naar de Franse ambassade in Bagdad om haar visum in orde te brengen, hetgeen niet lijkt te stroken met haar bewering dat zij gezocht zou worden door haar familie. Volgens de commissaris-generaal doet het feit dat het huis van haar tante 40 km verwijderd is van het huis van haar vader hier niets van af.

In de beslissing wordt er ook op gewezen dat het bizar is dat verzoeksters vader, die blijkbaar dermate conservatief was dat hij zijn dochter sloeg, beledigde en bedreigde omdat zij niet bij haar echtgenoot woonde, eiste dat zij van hem zou scheiden. In de Iraakse context levert de echtscheiding namelijk ook een stigma op waardoor het bevreemdend is dat verzoeksters vader hiermee zou instemmen. Het gegeven dat verzoeksters vader veel belang zou hechten aan de echtelijke samenwoningsplicht, maar lichtzinnig zou omspringen met een echtscheiding, is weinig geloofwaardig.

Aangaande de stammenbijeekomsten in april 2017 en na haar aankomst in België, en haar terdoodveroordeling merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster dit slechts aanhaalde na het interview waarbij werd gepeild naar de betrokkenheid van de stam. Het feit dat de straf enkel verbaal werd geuit, vormt volgens de commissaris-generaal geen geldige reden om deze niet te vermelden. Aangezien verzoekster de beledigingen en bedreigingen door haar vader evenmin kon bewijzen, zo stelt de commissaris-generaal, is het niet logisch dat zij de terdoodveroordeling door de stam zou verzwijgen omdat zij hiervan geen bewijzen kon voorleggen.

Op 2 januari 2018 legde verzoekster een reeks documenten neer die zij via haar schoonbroer had ontvangen, met name een terdoodveroordeling uitgesproken op een stammenvergadering, een klacht van haar vader bij de onderzoeksrechter betreffende de ontvoering van verzoekster, een klacht van haar schoonbroer A. betreffende de aanval van haar familie op zijn huis, een medisch rapport van het al Zubeir ziekenhuis over de verwondingen van haar schoonbroer M. en twee foto's van M. in het ziekenhuis. De commissaris-generaal merkt in de eerste plaats op dat de documenten slechts een ondersteunende werking hebben en dat zij niet bij machte zijn om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Uit landeninformatie blijkt, zo vervolgt de bestreden beslissing, dat alle mogelijke Iraakse documenten op eenvoudige wijze kunnen worden nagemaakt en gekocht. De neergelegde stukken vormen prints van per e-mail verzonden stukken waarvan de bewijswaarde *quasi nihil* is omdat deze documenten gemakkelijk te vervalsen zijn. Betreffende de klachten wordt gesteld dat deze de weergave zijn van iemands verklaringen bij de politie waaruit niet kan worden afgeleid of de weergegeven feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. De medische stukken en de foto's vormen geen bewijs van de omstandigheden waarin M. deze verwondingen opliep. De commissaris-generaal concludeert dat de neergelegde stukken geen overtuigend bewijs vormen van het relaas.

In de beslissing wordt gesteld dat verzoekster thans bij haar man verblijft, hetgeen haar vader altijd had gewild. Nochtans blijkt verzoekster niet aan haar vader te willen meedelen dat zij in België bij haar echtgenoot verblijft, hoewel zij haar vermoeden, dat dit problemen voor haar schoonfamilie zou veroorzaken, niet kan staven.

Bijkomend wordt door de commissaris-generaal aangestipt dat het bevreemdend is dat haar echtgenoot niet op de hoogte zou zijn geweest van haar komst naar België omdat het weinig aannemelijk is dat zij als vrouw alleen haar visum en vliegticket zou hebben geregeld en het evenmin weinig geloofwaardig is dat zij de hulp van een Arabische vrouw nodig had in Parijs in plaats van haar echtgenoot te contacteren. Tevens wijst de commissaris-generaal op het feit dat verzoekster slechts anderhalve maand na haar aankomst in België een asielaanvraag indiende en dat de ernst van haar beweerde ziektesymptomen niet opwegen tegen het belang van een asielaanvraag. Uit het neergelegde doktersattest, zo wordt in de beslissing overwogen, kan niet worden opgemaakt dat verzoekster om ernstige redenen belemmerd was om eerder dan 31 mei 2017 een asielaanvraag in te dienen. Verzoeksters stelling, dat een terugkeer naar Irak voor een alleenstaande vrouw met kind onmogelijk zou zijn, kan niet worden gevolgd omdat zij niet als alleenstaande vrouw kan worden beschouwd en omdat het niet aannemelijk wordt geacht dat zij niet zou worden gesteund door haar familie in geval van een terugkeer. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeksters schoonbroer A. documenten in verband met de asielaanvraag opstuurde, waaruit geenszins blijkt dat deze haar niet zou willen opvangen.

De commissaris-generaal concludeert dat verzoekster niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in haren hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, en evenmin op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op basis van de landeninformatie gesteld dat de zuidelijke provincies niet rechtstreeks betrokken zijn in het offensief van IS van midden 2014 en dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra de laatste jaren verbeterde. Er vonden weliswaar een aantal aanlagen plaats, maar hierbij waren slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers. Er wordt geconcludeerd dat er in zuid-Irak geen reëel risico bestaat voor burgers om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te

worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.6. Verzoekster legde aanvankelijk ter staving van haar relaas identiteitskaarten van zichzelf en haar echtgenoot, een nationaliteitsbewijs, haar huwelijksakte, foto's van haar huwelijk en een document betreffende haar zwangerschap neer (AD RvV 215 282, stuk 14, Documenten). Geen van deze gegevens wordt in twijfel getrokken. Uit de aanvankelijk neergelegde stukken kan niet worden opgemaakt dat verzoekster in haar land van herkomst het voorwerp zou zijn van bedreigingen of vervolgingen omwille van haar huwelijk.

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar asielaanvraag stelde dat zij vreesde dat haar familie haar zou vermoorden omdat zij op 28 juli 2015 gehuwd was met haar man die in België verbleef, maar haar echtgenoot niet de nodige documenten kon aanleveren om op legale wijze naar België te komen (AD RvV 215 282, stuk 17, Vragenlijst DVZ, 12 september 2017, vragen 4 en 5). Volgens de traditie moet een vrouw bij haar echtgenoot zijn, zo meent verzoekster, zodat haar familie wenste dat zij van haar echtgenoot zou scheiden om met een andere man te huwen (*Ibid.*). Om die reden besloot ze het land te verlaten om haar echtgenoot te vervoegen (*Ibid.*). Tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster echter aanvankelijk ook dat zij geen échte problemen heeft gehad en door niemand werd bedreigd (AD RvV 215 282, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2017, p. 3). Hoewel verzoekster dus initieel verklaarde geen problemen te hebben gekend, stelde zij later dat zij onder druk werd gezet door haar vader en haar broers, werd beledigd en zelfs werd geslagen (AD RvV 215 282, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2017, p. 13-14). Later haalde zij zelfs aan dat zij door de stam ter dood zou zijn veroordeeld omdat zij de eer van de familie zou hebben aangetast (*Ibid.*, p. 23).

2.5.8. Ter staving van de beweerde problemen met haar familie voegde verzoekster als bijlagen bij haar beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 30 november 2017 onder andere volgende stukken toe: een document van de stam betreffende haar 'terdoodveroordeling' van 6 oktober 2017, een kopie van een klacht van verzoeksters schoonbroer A. K. F. bij de onderzoeksrechter van al Zubeir van 21 november 2017, een medisch getuigschrift van het algemeen ziekenhuis in al Zubeir over de verwondingen van M. K. F. en 2 foto's van M. K. F. in het ziekenhuis (AD, stuk 6, documenten, nrs. 7, 8, 10-12). De commissaris-generaal achtte het niet noodzakelijk om verzoekster naar aanleiding van de neerlegging van deze stukken opnieuw te horen omdat hij van oordeel was dat deze documenten niet noopten tot een andere beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging of risico op ernstige schade.

2.5.9. Aangezien de commissaris-generaal de hierboven vermelde stukken niet had onderzocht en omdat de weigeringsbeslissing de subsidiaire bescherming verkeerdelijk beoordeelde in functie van de regio Bagdad, terwijl verzoekster uit zuid-Irak afkomstig is, werd de eerdere weigeringsbeslissing ingetrokken. In het kader van de onderhavige procedure voegde verzoekster dezelfde bijlagen toe (zie punt 2.2.1).

2.5.10. In de thans bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de neergelegde stukken het volgende gesteld: *"Vooreerst hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat alle mogelijke Iraakse documenten op eenvoudige wijze kunnen worden nagemaakt en gekocht. De waarde van Iraakse documenten is dan ook zeer relatief. Voorts betreft de documenten in kwestie prints van via mail verstuurd stukken. Gezien het gemakkelijk te vervalsen karakter van dergelijke stukken, is de bewijswaarde quasi nihil."*

2.5.11. Verzoekster kan enigszins worden bijgetreden waar zij stelt dat de houding van de commissaris-generaal ten aanzien van de bewijsstukken enigszins dubbelzinnig is omdat van een asielzoeker enerzijds bewijsstukken worden verlangd, die, wanneer deze worden neergelegd, vaak op basis van algemene informatie onbetrouwbaar worden geacht en dus terzijde worden geschoven.

2.5.12. Naar aanleiding van een inhoudelijke analyse van de neergelegde stukken bevestigt de Raad echter dat de door verzoekster neergelegde stukken onmogelijk als een deugdelijk bewijs kunnen

worden aanzien van haar voorgehouden problemen. De bewijsstukken zelf zetten immers de geloofwaardigheid van de voorgehouden vluchtmotieven ernstig op de helling.

In de eerste plaats merkt de Raad met betrekking tot de neergelegde 'terdoodveroordeling' door de stam op dat verzoekster nooit eerder gewag had gemaakt van een dergelijke 'terdoodveroordeling', hoewel dit toch een zwaarwichtig element is. Het gegeven dat zij niet over een schriftelijk bewijs beschikte, zoals zij in haar middel stelt, vormt geen rechtvaardiging om dit essentiële gegeven aanvankelijk onvermeld te laten. Bovendien komt het weinig geloofwaardig over dat verzoekster er bij haar interview blijkbaar niet in slaagt een concreet voorbeeld te noemen van een probleem waarrond de stam zou samenkomen en dat zij beweert geen verstand te hebben van dat soort dingen (AD RvV 215 282, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2017, p. 3-4), terwijl zijzelf en haar persoonlijke situatie op dat eigenste moment blijkbaar het gespreksonderwerp zou zijn op een stamvergadering. Verzoekster verklaarde ook op 23 oktober 2017 tijdens haar interview dat "*er (...) geen documenten (werden) opgesteld, het was mondeling en onderling besproken*" (AD RvV 215 282, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2017, p. 23). Verzoekster ontkende dus uitdrukkelijk dat er documenten bestonden waardoor het uiterst bevreemdend overkomt dat er enkele maanden later plots wél een kopie van een stuk opduikt vanwege de stam, dat daarenboven dateert van vóór het gehoor van verzoekster (AD, stuk 6, Documenten, stuk 7, terdoodveroordeling stam, 6 oktober 2017).

Vervolgens kan uit de vertaling van dit stuk niet worden opgemaakt dat verzoekster ter dood zou zijn veroordeeld, maar enkel dat zij ingevolge haar vlucht door de stam wordt verstoten en vogelvrij werd verklaard. Indien het document als bewijskrachtig zou worden beschouwd, *quod non*, toont het enkel aan dat verzoekster niet meer kan genieten van de bescherming van haar stam. De vraag rijst echter of verzoekster zich door toedoen van haar huwelijk niet kan plaatsen onder de bescherming van de stam van haar echtgenoot, waardoor het effect van deze 'verstoting' beperkt zou blijven.

Bijkomend dient te worden aangestipt dat de inhoud van de 'terdoodveroordeling' niet strookt met de inhoud van de klacht die verzoeksters vader had ingediend (AD, stuk 6, Documenten, stuk 8, Klacht vader tegen schoonbroers). Uit de documenten blijkt dat de stam op 6 oktober 2017 beslist heeft om verzoekster te verstoten omdat zij de eer van de familie heeft geschaad door te vluchten, terwijl de vader van verzoekster 3 weken later klacht neerlegt bij de politie waarbij hij stelt dat zijn dochter zou zijn ontvoerd. Uit de verklaringen van verzoekster was echter gebleken dat haar paspoort en haar visum voor Frankrijk door haar familie werden geregeld en er dus bezwaarlijk sprake kan zijn van ontvoering (AD RvV 215 282, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2017, p. 24-25). Bijgevolg is het volstrekt onduidelijk of verzoeksters vader de verantwoordelijkheid nu bij zijn eigen dochter legt of bij de familie van haar echtgenoot.

Zowel betreffende de neergelegde klacht van verzoeksters vader als betreffende de neergelegde klacht van verzoeksters schoonbroers naar aanleiding van een aanval (AD, stuk 6, Documenten, stuk 10, Klacht schoonbroer tegen familie az) dient te worden opgemerkt dat deze hoogstens aantonen dat haar vader en haar schoonbroer klacht hebben neergelegd bij de politie. Deze klachten zijn louter gebaseerd op hun eigen verklaringen en vormen geenszins een objectief bewijs dat de beschreven feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

Bovendien brengt verzoekster in haar middel niets in tegen de vaststelling dat de neergelegde stukken louter prints zijn van via e-mail verstuurde stukken die een uiterst geringe bewijswaarde hebben en dat uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat in Irak nagenoeg alle stukken worden nagemaakt (AD, stuk 7, Landeninformatie, 'COI Focus Irak: Corruptie en documentfraude', 8 maart 2016).

Gelet op wat voorafgaat, kunnen de stukken die werden neergelegd ter staving van de voorgehouden vervolgingsfeiten, onmogelijk gelden als een bewijs van het feit dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk door haar familie zou worden bedreigd.

2.5.13. In haar middel tracht verzoekster een aantal van haar verklaringen betreffende haar relatie, de huwelijksaanzoeken en het gebrek aan openheid in haar gezin te verduidelijken. Hieruit kan niet worden besloten dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekster gaf tijdens haar gehoor immers uitdrukkelijk te kennen dat zij eigenlijk niet wist waarom haar vader de huwelijksaanzoeken weigerde (AD RvV 215 282, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2017, p.15), maar dat hij onder invloed van verzoeksters tante overstag ging. Na haar huwelijk op 28 juli 2015 deed haar echtgenoot pogingen om verzoekster naar België te brengen, maar die

pogingen mislukten omdat hij geen vast werk had (*Ibid.*, p. 16). Na meer dan een jaar wilde verzoeksters vader het probleem zelf oplossen, zo stelt verzoekster (*ibid.*). Verzoekster verklaarde immers dat het “*niet normaal (is) dat een gehuwde vrouw zonder man woont*” en dat dit de familie-eer zou schaden (*Ibid.*, p. 21). Het is echter weinig volstrekt onaannemelijk dat de oplossing die haar vader aanreikte zou bestaan uit een echtscheiding (*Ibid.*, p. 17), aangezien uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat gescheiden vrouwen in een uiterst negatief daglicht staan in Irak en onder een zwaar maatschappelijk stigma gebukt gaan (AD, stuk 7, Landeninformatie, ‘COI Focus Irak Femmes divorcées’, 31 juli 2017, p. 7). De eer van de familie zou wellicht meer beschadigd worden door een echtscheiding dan door de praktische problemen die een snelle gezinshereniging in de weg staan. Verzoekster beweert dat het haar vaders bedoeling was om haar meteen na de scheiding uit te huwelijken aan een andere kandidaat, hoewel zij de houding niet kent van deze man ten aanzien van een toekomstige bruid die reeds uit de echt is gescheiden (AD RvV 215 282, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2017, p. 21). Verzoeksters *a posteriori*-betoog, dat er ook financiële motieven zouden hebben gespeeld, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat haar vader de schande voor de familie omwille van het niet vervoegen van haar echtgenoot zou willen ‘oplossen’ door haar uit de echt te laten scheiden, hetgeen de familie-eer eveneens schade toebrengt. De algemene informatie die verzoekster aanbrengt over gedwongen huwelijken van jonge vrouwen in Irak en het uithuwelijken van vrouwen als compensatie in het kader van tribale geschillen (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 5), heeft geen betrekking op de situatie van verzoekster aangezien zij thans bij haar echtgenoot verblijft en niet meteen kan worden uitgehuwelijkt.

2.5.14. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zowel zijzelf als haar vader wilden dat zij haar echtgenoot in België zou vervoegen (AD RvV 215 282, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2017, p. 14). Indien het werkelijk de wens is van haar familie dat zij bij haar echtgenoot zou verblijven, kan niet worden ingezien waarom verzoekster haar familie nu niet op de hoogte brengt van de huidige stand van zaken. Verzoekster verblijft immers ondertussen reeds anderhalf jaar bij haar echtgenoot en er werd op 10 januari 2018 zelfs al een dochter geboren uit dit huwelijk (Verzoekschrift, bijlage 14). Verzoekster verklaart dat zij dit niet wil vertellen omdat dit de situatie erger zou maken, terwijl dit de (ongeloofwaardige) familievete omwille van haar huwelijk juist zou kunnen beëindigen (*Ibid.*, p. 24). Het is weinig aannemelijk dat haar vader op dit punt van mening zou zijn veranderd en niet verheugd zou zijn indien hij zou weten dat zijn dochter thans bij haar echtgenoot verblijft en de eer van de familie werd hersteld.

2.5.15. Mede gelet op wat hierboven werd gesteld, kan geen geloof worden gehecht aan de aanval op haar schoonbroer die door haar familie zou zijn gepleegd. In elk geval kan op grond van de eenzijdige klacht, de foto's en het medisch rapport (Verzoekschrift, bijlagen 8-10) geenszins worden nagegaan wat de werkelijke oorzaak is van de breuk en de kneuzingen waarvan de afgebeelde persoon blijkbaar het slachtoffer is. Hoewel verzoekster overtuigd lijkt van het tegendeel, kunnen een hele reeks voorvallen aanleiding geven tot een breuk en kneuzingen bij haar schoonbroer en niet enkel een aanval door haar familie.

2.5.16. Wat de informatie betreft die verzoekster via haar aanvullende nota aanlevert, met name een uitprint van een bedreiging via WhatsApp vanwege een onbekend nummer op 25 juni 2018 en de uitprint van een WhatsApp-gesprek met haar tante van 25 juni 2018, een WhatsApp-gesprek betreffende het identiteits- en nationaliteitsbewijs van de tante en de kopie van het nationaliteitsbewijs van de tante van verzoekster (Aanvullende nota verzoekster, bijlagen 17-20), merkt de Raad op dat deze gegevens geen ander licht werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag. Er kan per slot van rekening onmogelijk worden nagegaan wie deze berichten via WhatsApp heeft uitgewisseld. Zoals de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal ter terechtzitting stelt, zijn deze conversaties wellicht geënceneerd. Bijkomend stelt de Raad vast dat de identiteitsgegevens van verzoeksters tante niet ter discussie staan.

2.5.17. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat van een vreemdeling die nood heeft aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst op het Belgische grondgebied of kort daarna bij de autoriteiten een asielaanvraag indient. Verzoekster kwam op 13 april 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende slechts op 31 mei 2017 een asielaanvraag in. Ter rechtvaardiging van deze laattijdigheid, die vragen doet rijzen bij het acuut karakter van haar nood aan bescherming, stelt verzoekster dat zij bij haar aankomst in België moest bekomen van de vliegreis en ziek was geworden van de plotse temperatuursverandering. Uit de informatie die verzoekster aanreikt, blijkt dat de temperatuur in Basra in april 2017 opliep tot meer dan 40°, terwijl het in Brussel slechts 10° à 15° warm was (Verzoekschrift, bijlage 11). Het verschil in temperatuur kan bezwaarlijk verklaren waarom verzoekster anderhalve maand wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen. Uit het stuk

van dr. A.-Q. H. van 18 december 2017 (Verzoekschrift, bijlage 12) blijkt dat zij op 24 april 2017 op consultatie kwam, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat zij werkelijk een aandoening had die haar gedurende een periode van meerdere weken belet zou hebben om zich aan te bieden bij de bevoegde instanties met het oog op het indienen van een asielaanvraag.

2.5.18. In haar middel betoogt verzoekster meermaals dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Zo beschouwt verzoekster zichzelf blijkbaar als een alleenstaande vrouw, terwijl zij gehuwd is en in België samenwoont met haar echtgenoot en haar recent geboren dochter, waardoor zij onmogelijk als alleenstaande vrouw kan worden aanzien. Los van het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)), kan verzoekster bijgevolg niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van 18 juni 2018 (Aanvullende nota verzoekster, bijlage 21) waarin de asielzoekster wél als alleenstaande vrouw diende te worden beschouwd. Verzoekster kan de commissaris-generaal dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met een bepaald risicoprofiel, terwijl zij helemaal niet aan dat profiel beantwoordt.

2.5.19. Het betoog van verzoekster dat haar echtgenoot niet naar Irak zou kunnen terugkeren omdat diens vader in België als vluchteling werd erkend, kan niet worden gevolgd. Verzoekster verklaarde zelf dat haar man in het kader van gezinshereniging naar België kwam (AD RvV 215 282, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2017, p. 6). Indien hij omwille van de situatie van zijn vader internationale bescherming diende te genieten, stond het hem vrij een asielaanvraag in te dienen. In de huidige situatie lijkt het beginsel van eenheid van gezin niet op hem van toepassing te zijn. Verzoekster heeft trouwens geen idee van de vluchtmotieven van haar schoonvader (*Ibid.*) en de bestreden beslissing houdt voor haar echtgenoot geen verplichting in om België te verlaten zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat deze beslissing een schending van het refoulementverbod zou inhouden.

2.5.20. De informatie die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, waaruit blijkt dat vrouwen in Irak slechts een beperkte toegang hebben tot de arbeidsmarkt (Verzoekschrift, bijlage 15) en de problemen waaraan weduves, moeders en meisjes worden blootgesteld in de ontheemdenkampen in noord-Irak (Verzoekschrift, bijlage 16) kunnen niet in verband worden gebracht met haar asielrelaas. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. Uit niets blijkt echter dat de Belgische overheid een verwijdering van verzoekster zonder haar echtgenoot en haar kind, die op gespannen voet zou staan met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, in het vooruitzicht stelt.

2.5.21. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.22. Zoals hierboven uitvoerig toegelicht, kan noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit de stukken worden afgeleid dat verzoeksters vrees voor haar familie gegrond is. Bijgevolg maakt zij niet aannemelijk dat zij op basis van haar relaas een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, en in aanmerking zou komen voor de subsidiaire bescherming. Rekening houdend “*met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker*”, zoals voorgeschreven door artikel 48/5, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet, werd niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster in haar land van herkomst problemen zou kennen. De Raad is van oordeel dat verzoekster in wezen een

verzoek om internationale bescherming aanwendt om de wettelijke voorwaarden inzake gezinshereniging te omzeilen.

2.5.23. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, betoogt verzoekster dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Zij verwijst hierbij naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarbij rekening dient te worden gehouden met het onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.24. In het arrest van de algemene vergadering van de Raad, waarnaar verzoekster verwijst, wordt uiteengezet dat de ‘persoonlijke omstandigheden’ waarnaar in de rechtspraak van het HvJ wordt verwezen omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat de betrokkene, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De vraag die rijst is of de verzoekster *“het bewijs kan leveren dat (z)ij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met (haar) persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld, rekening houdend met de mate van dit geweld.

2.5.25. Uit de beschikbare landeninformatie (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus Irak, de veiligheidssituatie in Zuid-Irak’, 20 februari 2018) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld waren geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil. Het meeste geweld in zuid-Irak is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra en er vonden een beperkt aantal aanslagen plaats. In de overwegend sjiitische zuid-Iraakse provincies Najaf, Karbala, Basra, Wasit, Qadisiya, Thi-Qar, Maysan en al-Muthanna zijn rechtstreekse confrontaties tussen het Iraakse leger en ISIS niet aan de orde. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot een beperkt aantal terreuraanslagen en confrontaties tussen rivaliserende stammen. Specifiek voor de provincie Basra wordt in de landeninformatie aangegeven dat deze in 2013 2.403.301 inwoners telt en dat er geen rechtstreekse confrontaties waren tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats. De blog *Musings on Iraq* maakt in 2016 gewag van 46 incidenten in de provincie Basra. Hierbij vielen 25 doden en 27 gewonden. *Iraq Body Count* rapporteert een hoger aantal burgerslachtoffers. In de periode van 1 januari tot 6 juli 2017 rapporteert *IBC* 29 incidenten met een dodelijke afloop. In totaal zouden er volgens de provisorische vaststellingen van *IBC* 55 doden zijn gevallen. Het merendeel van de doden vallen door vuurwapens. Er gebeuren ook twee zware aanslagen: op 19 mei 2017 worden twee SVBIED tot ontploffing gebracht aan een controlepost op een autoweg in de buurt van olievelden in de provincie Basra en in een buitenwijk van Basra: 11 mensen sterven en 30 worden gewond. In de periode van 1 juli 2017 tot 31 december 2017 rapporteert *Musings on Iraq* 17 incidenten in Basra, daarbij komen acht burgers en één lid van de *Internal Security Forces* om het leven. In januari 2018 rapporteert *Musings on Iraq* negen incidenten in Basra. Daarbij komen drie burgers om. Het aantal burgerslachtoffers als gevolg van de aanslagen blijft dus eerder beperkt. De stad Basra en de gelijknamige provincie hebben momenteel wel te kampen met grote economische problemen, waardoor er betogingen plaatsvinden tegen corruptie en slechte publieke dienstverlening, toenemende tribale spanningen en crimineel geweld door de drughandel (*Ibid.*, p. 20-24). Uit de landeninformatie, die door verzoekster niet wordt weerlegd, kan niet worden besloten dat er actueel in de provincie Basra een situatie van willekeurig geweld heerst waardoor er voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c),

van de vreemdelingenwet. Op basis van de informatie, die verzoekster in haar middel aanhaalt, waaruit blijkt dat het leger werd ingezet om het criminele en tribale geweld in te dijken, kan niet worden besloten dat er actueel in Basra een uitzonderlijke situatie zou bestaan waarbij elke burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld.

2.5.26. Met betrekking tot haar persoonlijke omstandigheden verwijst verzoekster wederom naar een verhoogde kwetsbaarheid en haar socio-economische situatie als alleenstaande vrouw, terwijl zij niet als alleenstaande vrouw kan worden aanzien. Bijgevolg toont verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aan die haar meer vatbaar zouden maken voor ernstige schade als gevolg van het in Basra aanwezige (relatief beperkte) willekeurige geweld.

2.5.27. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 48/4 of 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN